

naši odlikovanci

**Ivan
Brumen**

Prijeten je pogovor z aktivistom, ki mu ni potrebno zastavljati nevšečnih vprašanj, saj je tovariš Brumen več govornik in tudi publicistika mu ni tuja.

»Priznanja OF sem vesel, čeprav nisem nikdar delal zaradi tega, saj sem ob delu čutil zadovoljstvo. Če pa so moje delo opazili tudi drugi, potem to delo naša družba le vrednoti,« nam je povedal višji komercialist (v pokojju), ki je dolga leta služboval na Gospodarski zbornici. Ivan ima še vrsto drugih odlikovanj. Med vojno je deloval v okupirani Ljubljani, z aktivnim družbeno-političnim delom pa je nadaljeval tudi po vojni. Bil je pobudnik ustanovitve Turističnega društva Ljubljana, aktivno pa dela v upravnem odboru Turistične zveze Slovenije. Zadnje čase se je posvetil predvsem delu v skladu za gradnjo šol iz samopriskevka.

In spomini? Najbolj se spomni dogodka iz časov garantirane preskrbe, ko mu je leta 1951 kot pomočniku poverjenika za preskrbo mesta Ljubljana ob pomanjkanju mleka in sladkorja neka mati prinesla dojenčka na delovno mizo. No, mater so po treh dneh našli in tudi dojenček ni bil tačas lačen.

Sicer pa, pravi, navdušen je nad delegatskim sistemom, saj gre za korenite spremembe v našem družbenem življenju, ki nedvomno pomenijo velik korak naprej. Vendar pa delegatov ne smemo prepustiti same sebi — izobraževati jih moramo in jim pomagati, saj bomo le tako dosegli cilj, ki smo si ga zastavili.

**Vinko
Mihelič**

»Priznanje OF ni samo priznanje za moje 35-letno delo za napredno gibanje, ampak priznanje celotni borčevski organizaciji,« nam je dejal prijazen Vinko, ki je nosilec številnih drugih odlikovanj.

Pred upokojitvijo je delal v Žitu in Slovenijavini kot pomočnik glavnega direktorja. Član komunistične partije je že od leta 1939. »Veste, takrat so drugače sprejemali nove člane v partijo,« se spominja, »jaz sem bil sin gostilničarja in sem bil zato celi dve leti kandidat.«

Sicer pa vidi v mlademu rodu zavzetost za delo in če se bodo hoteli zgledovati po starejših, potem ne bo anomalij, kot je bil nedavni POP festival v Hali Tivoli v Ljubljani. Novi delegatski sistem vodi revolucionarno tradicijo dalje in ob večji disciplini, poštenju in iskrenosti ni bojazni za uspeh.

**Franc
Oven**

»Veste, takole priznanje OF podkrepi tudi starega aktivista in partizana, da še z večjim veseljem dela,« nam je hitel pripovedovati Franc Oven, ko smo ga obiskali na domu. Dravelčan, ki je nosilec Spomenice 1941 ter vrste drugih odlikovanj, je od leta 1942, ko je bil ranjen v Kočevskem Rogu, 60-odstotni invalid. Iz tega razloga je tudi največ delal pri Združenju vojaških vojni invalidov ter je kar 19 let že predsednik ZVVI Sentvid. Veseli ga, da družba skrbi za vojaške vojne invalide s primernimi pokojninami in invalidninami.

Ob pripovedovanju o težkih dneh borbe se mu je večkrat orosilo oko, saj je mnogo tovarišev ostalo na fronti, sam pa se je tudi komaj prebil. Tudi po vojni se je težko prebijal, bil dolga leta vodja avtoparka pri Koteks-Tobus ter nazadnje pred upokojitvijo direktor Sodarstva Tacen.

»Vesel sem, da smo našli način zahvale številnim občanom-aktivistom, ki dolga leta neutrudno delajo v osnovnih organizacijah in menim, da je v naši občini več tovarišev in tovarišic, ki zaslužijo zlato priznanje OF.«

PGD Dravlje

Člani Prostovoljnega gasilskega društva Dravlje so prejeli priznanje OF za uspešno delo na področju gasilstva. Društvo sicer šteje samo 21 aktivnih članov, toda obsežno opravljeno delo tega ne kaže.

Jeseni leta 1972 so pričeli z gradnjo novega društvenega doma, čeprav so imeli v blagajni komaj 7 tisočakov denarja. Toda občani so jim priskočili na pomoč s prostovoljnimi delom, prevozi, gradbenim materialom in tako je dom dograjen že do pete faze. Skoraj šest tisoč prostovoljnih delovnih ur in sto tisoč dinarjev prostovoljnih prispevkov so prispevali občani. Pri graditvi so pomagale tudi delovne organizacije Agrostroj, Dekorativna in Unitas. Čeprav je predračun graditve doma predvideval vsoto milijon in 200 tisoč dinarjev, so porabljena družbena sredstva zares minimalna, dom pa je že sedaj ocenjen na tri milijone dinarjev. Računajo, da bo otvoritev doma naslednje leto, ko bo društvo praznovalo 70-letnico delovanja. Dom je zelo funkcionalno grajen, v njem pa bo dovolj prostora za društveno dejavnost in tudi za prostore občinske gasilske zveze.

Prizadevni gasilci skrbijo tudi za svoj naraščaj, saj imajo pionirsko desetino, obenem pa upajo, da se bodo v delo društva vključevali tudi stanovalci novih sosesk, katere bodo obvestili o delu društva prek hišnih svetov.

Ob koncu zapisa velja omeniti, da so za uspehe zaslužni prav vsi člani društva, posebej pa velja omeniti predsednika Aleša Celar-

ca, tajnika Albina Brecljnika, blagajnika Alojza Kogovška, poveljnika Franca Gruma in tajnika KS Jožeta Okršlarja.

Mirko Damjan

**NAGRAJENEC
MESTA LJUBLJANE**

Ob letošnjem dnevu zmage in prazniku Ljubljane so bile podeljene nagrade mesta Ljubljane za leto 1974. Med petimi nagrajenci je dobil to visoko priznanje tudi naš občan, Mirko Damjan, ravnatelj osnovne šole Valentina Vodnika — »za posebne dosežke na področju vzgoje in izobraževanja«.

Mirko Damjan je že peto leto predsednik sveta za otroško varstvo pri TIS Ljubljana, saj mu je področje otroškega varstva, na katerem se aktivno najdalj udeležuje, najbolj pri srcu, ker zajema vse oblike — od dnevnega varstva dojenčkov in starejših otrok v vzgojnovarstvenih zavodih, do varstva šoloobveznih otrok po oddelkih za podaljšano bivanje.

Kakor pravi, so področje otroškega varstva začeli v Ljubljani sistematično urejevati šele pred devetimi leti, ko je bil ustanovljen Svet za otroško varstvo pri temeljni izobraževalni skupnosti (TIS) Ljubljana. Ena njihovih pomembnih akcij je bil vsekakor samopriskrbevek, ki je razen za gradnjo šol namenjen predvsem za graditev vzgojnovarstvenih ustanov. Kako pereče je to vprašanje nam pove podatek, da je bilo lansko jesen v Ljubljani odklonjeno okrog štiri tisoč otrok, od tega kar 1000 otrok iz Šiške. To je največji problem za mlade ljudi, ki v veliko primerih zaprosijo za sprejem v vrtec, ko otrok sploh še ni rojen. Moramo se zavedati, da urejeno otroško varstvo posredno vpliva posebno na mater in na njen uspeh na delovnem mestu, njeno počutje in sploh na odnose v družini.

V Ljubljani se je veliko naredilo tudi za podaljšano bivanje osnovnošolskih otrok v vzgojnovarstvenih ustanovah. Tako je Svet za otroško varstvo pri TIS vsa leta nazaj dodeljeval sredstva šolam tako, da je zajetih okrog 23 odstotkov otrok v oddelkih podaljšanega bivanja.

Osnovna šola Valentina Vodnika, ki jo vodi Mirko Damjan, s 1500 učenci in 106 učitelji, vzgojitelji in drugimi delavci, je s sodobnimi metodami in oblikami dela v vzgojnoizobraževalnem procesu naših otrok dosegla izredne uspehe in svoje bogate in napredne izkušnje prenaša na pedagoške delavce vsega ljubljanskega območja.

In, ko pravimo, da je Mirko Damjan vse svoje življenje posvetil otrokom in mladini, moramo poseči nazaj, v vojna leta, ko je bil kot član SKOJ zadolžen za vodenje pionirjev in mladincev v rajonih Galjevica, Rudnik in Trnovo. Opravljali so veliko akcij — od trosenja letakov in pisanja gesel, do uničevanja okupatorjevih naprav in izobešanja slovenske zastave. Leta 1943 je bil izdan in so ga Nemci komaj 15-letnega aretirali ter odpeljali v Dachau, Buchenwald, Doro in Bergen-Belen. Od 80 Jugoslovancev se jih je vrnilo samo 12. Ko se je Mirko Damjan vrnil, se je posvetil šolstvu in bil kot 22-letni mladenič najmlajši ravnatelj v Sloveniji. Dobro se ga še spominjamo kot poklicnega predsednika SZDL naše občine in podpredsednika občinske skupščine. Danes pa spet opravlja delo, ki ga ima najraje: uspešno vzgaja naš mladi rod v napredne mladince, kakršen je bil sam.

MLV